

A megfelelés, más nevén az analógia, az áramlás, az áth...

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: April 19, 2019, 9:43 am

A harmadik metafizikai tervény a megfelelés tervénye vagy más néven, az analógia tervénye.

Eddig úgy találtunk az imagináció tervényén a rezonancia tervényén a megérthetők, hogy lényegében mit jelentenek ezek. A harmadik egyetemes tervény legegyszerűbb formában fogalmazva azt mondja ki, hogy a létezés köztérben a kéri köztérrel megfelelős van. Ez az a tervény, amelyre az űsi szellemi hagyományok praktikai cselekednek. Ha nem lenne az analógia vagyis a megfelelés tervénye, asztrológia nem tudna létezni.

A mai világ abban a köztérben van a szellemi világtól eltávolodása miatt, hogy az egész világ egy nagy halmaz egyvelegében zajlik, ebben a kavargás állapotban torládnak egymás hegyén-hátán a dolgok, jelenségek, tervények, gondolatok, erősek. Egyrészt az összeszeréségtől várjuk a megoldást, másrészt a köztérben a jratált szellemi utaktól.

Az elszellemtelenedett mádon kavargás letünk rendezésére az összeszeréségtől várni a megoldást annyit jelent, amit a hagyományokban úgy mondtak, hogy tusti, vagyis hió bizakodás. Ez a hió bizakodás is a megfelelés tervényének nem-tudásából ered, mert ha valaki tudni, hogy az összeszerés gondolkodás a szellemnek egy olyan megfelelése, amely a maga helyén a rendjében betölt egy bizonyos szerepet, de a magasabb rendű szellemi létésrel teljesen alkalmatlan.

Aki az újabb elűsített szellemi hagyományoktól várja a megoldást, valamelyest korrektebb kiindulást helyez kilátásba, mint az elűbbiek, azonban tudni kell azt is, hogy a hagyományokból származó ismeretek személynél letés az életben való beültetéséssé, fáradságos, az egész embert teljes egészében a gyökéren igénybevevő folyamat.

Az analógia azt mutatja meg nekünk, hogy földi életünk bizonyos helyzetben milyen szellemi-lelki tartalmakkal, minőségekkel ill szoros kapcsolatban az adott helyzet. Egy adott helyzetben nem lünk más, mint éppen az adott helyzetet a nem életünk t más, mint éppen ezt legalább is a-gy tük. Azonban az analógia tervényének a helyes analógia ismerete lehetősé teszi, hogy ne csak az adott, konkrét helyzetet lssük a életünk t, hanem felismerjük azt, hogy milyen lelki, szellemi, mentális, tudattalan vagy tudatos tartalom ill a szűzességben azzal az állapot, amelyet mi a konkrét életünkben megtapasztalunk. Ha megtaláljuk a szellemi megfelelést egy konkrét helyzetnek, állapotnak, tervénynek, akkor azt mondhatjuk, hogy megtaláltuk magának az illető helyzetünknek az okát, hiszen metafizikából tudjuk, hogy az elsődleges mindig a szellemi világ, amit követ a konkrét megnyilvánulás.

Ha ennyit tudni a megfelelés tervényéről, elg lenne ahhoz, hogy ne életünk egy

sã-kon kavargã halmazában keressã¼k problãmãink okait, hanem megvizsgãljuk, hogy sajãt magunkban milyen olyan szellemi-, lelki tartalmat hordozunk, amely a problãmãink leggyãkeresebb, legvãgsãbb, de ãgy is mondhatjuk, hogy legelsã oka.

Pãldãul, a rãkbetegsãg okãt lehet keresni tudomãnyosan, tehãt ãsszerãen a biokãmiai, genetikai, citolãgiai, hiszto-patolãgiai valãsãjgokban, amelyek valãjãban a valãsãjgnak inkãbb csak kis rãszei, ãgy is mondhatnãnk, hogy a valãsãjgnak csupãn csak zãrvãnyai. Nincs arrãl szã, hogy ezek nem igazak, nem valãdiak. Azok, csak az a problãma, hogy mindezek csak egy-egy kis rãsztartomãnyait kãpezik a valãsãjgnak. Szellemiekkel foglalkozã emberek feltãrtãk mãr azt az alapvetã igazsãgot ãs egyben megfelelãst, hogy a rãkban szenvedã embernek a szeretettel, vagyis a szeretet adãsi ãs befogadãsi kãpessãgãvel van a baj ãs a rãkos elfajulãs ennek mintegy csak kãvetkezmãny. A tudomãny esetleg egy nagyot rãhãg az okfejtãsen ãs a radioterãpia, valamint a citosztatikumok adãsãival vãrtãk az eredmãnyt, vagy ãppen a radikãlis sebãsi beavatkozãssal. A maguk mãdjãn ãs sã-kjãn sikert hozhat a prãbãlkozãs, vagyis elãrhetik azt, hogy klinikailag igazolhatã mãdon ãs a beteg szubjektã-v visszajelzãse szerint javulãst ãrjenek el. Azonban, aminek alapvetã megfelelãse volt a rãkbetegsãg, a szeretetproblãma nem oldãdott fel, mãr csak azãrt sem, mert a nagy ãsszerããsãg kãzepette senki nem is gondol arra, hogy a legmãlyebb ok ez. ãgy, ha netãn kiãjul a betegsãg, a tudomãny tãrgyilagos egyszerããsggel rãmondja, hogy recidãva. Kezeli tovãbb a recidivãlt rãkot, mint onkolãgiai esetet, vagyis a beteget, mint onkolãgiai eset alanyãt. Nagy tapintattal kezeli, mert a beteg pszichãje nagyon ãrzãkeny, sãrãlãkeny ãs a humãnus szempontok fontossãga miatt fokozottan tapintatosak kell lenniã¼k a terapeutãknak. Azonban a beteg pszichãs tãlãrzãkenysãge is a szeretetproblãma egyik rãsze ãs ha mãr tapintatrãl van szã, ugyanolyan tapintatosan rã lehetne vezetni az illetãt a szeretethez valã igencsak rossz ãs fãlãrtett viszonyãra. Mindez mãg csak ki sem zãrnã a konvencionãlis gyãgymãdokat, lehetne tovãbb folytatni azokat- radioterãpia, citosztatikum, sebãsi kãsã!

A rãkbeteg pãldãja kiemeli, hogy milyen fontossãga van az analãgia tãrvãnyãnek. Ami itt a fãldi ãletben, a biolãgiai, fizikai, testi valãsãjgãrben egy rosszindulatã daganat, a maga ãsszes rombolã tevãkenysãgãvel, az a szellemi-lelki szfãrãban nem mãs, mint egy nagyfokã, fãlãrtett, fãlãremagyarãzott szeretet, vagyis szeretetlensãg, az ebbãul adãdã titkos neheztelãs mãs emberekre, fojtott, csendes harag az egãsz vilãg irãnt. Ez az, ami aztãn lekãpezãdik a biolãgiai struktãrãkra ãs funkciãkra ãs a maga tartalma szerint vãghez viszi rombolãsãt. Ennyit kãne megãrteni ãs megãrtetni. A szeretet-problãma vagy szeretetlensãg tãnyãre valã rãvezetãse az illetã szemãlynek kulcsot adna a kezãbe, hogy visszahozza ãnmagãba, ãnmagãban a szeretni tudãst. Mindez nem garancia arra, hogy egy vãgsãmu stãdiumig elfajult betegsãg meggyãgyul. Lehetãsãg azonban arra, hogy ãllapota lãnyegãt megãrtheti az illetã ember. Lehetãsãg arra is, akinek a szeretet adãsãival ãs elfogadãsãival kapcsolatos problãmãji vannak, amely ãppen az analãgia tãrvãnyãnek kãszãnhetãen kiolvashatã a szãletãsi horoszkãpjãbãl, figyeljen erre a hajlamãra, gondolkozzon el gyakran ãs alaposan, hogy mit jelent szãmãra a szeretet. Ha mindezt meg tudja valãsã-tani, akkor nem kãvetkezik be az, hogy irtãzatos kã-nok kãzãtt, a teljes meg nem ãrtãs sãtãtsãgãben kelljen vãgigãlje sajãt kã-mãletlen, fãjdalmas szãtesãsãt.

A pãldãnãl maradvã valaki feltehetnã a kãrdãst, ha mãr ilyen predikatã-van ãrok, esetleg nem-e ãrnlãm el vãgre, hogy mi a szeretet. A szeretetre vonatkozã definãciãt nem tudok adni. Lehetne kã-sãrletek tenni, azonban ez itt most nem ennek a helye.

Azonban a szeretetet mãgis meg kell ãrteniãnk valahogy. Itt az analãgia tãrvãnyã segã-t a megãrtãsben, de nem csak egyedãl ãnmagãban, be kell vonni az egãb metafizikai ismereteket is. Egãbkãnt a nyolcadik tãrvãnyãol rãszletesebben lesz szã a szeretetrãul. Ebben a

fejezetben a szeretet, mint egy p^olda j^ott sz^om^o-t^oba, hogy megvil^og^o-thassak bizonyos analogikus ^osszef^ogg^oseket, mint ahogy a r^ok^obetegs^og okfejt^os^on^ol tettem.

Sok m^ois ilyen analogikus ^osszef^ogg^ost lehet tal^olni az ^olet^onk sor^on. A fontos, hogy megtal^oljuk, felismerj^ok ezeket a megfelel^oseket. P^old^oul, ha gyakran fordul el^o, hogy megr^ondul a bok^om, tudnom kell, hogy valami olyan gondolatokat forgatok a fejemben, amelyek sem az ^on, sem a m^ois szempontj^ob^ol nem hozhatnak harmonikus, ^odv^os ^ollapotokat, ezzel szemben f^oll^osleges zavart, bonyodalmakat id^oznek. Ha ismerem a boka, mint Ur^onusz-anal^ogia ^os a j^or^os, mint Merk^or-anal^ogia tov^obbi jelent^oseit, akkor k^onyen meg tudom fejteni azt, hogy az^ort r^ondul meg olyan gyakran a bok^om, mert a gondolataim valamilyen t^oves ^otra t^orték, m^og akkor is, ha pillanatnyilag ^ogy v^olem, hogy gondolkod^osommal semmi baj nincs. Ha nem ismerem ezt az anal^ogi^ot, akkor a gyakori bokar^ondul^ost vagy a v^oletlenek sorozat^onak min^os^o-tem vagy egy olyan ^osszer^o magyar^ozatot keresek, mint p^old^oul azt, miszerint kigyeng^oltek az ^o-z^oletet tart^o szalagok ^os ez^ort fordul el^o halmozottan az ^o-z^olet kibicsakl^osa. Tov^obb sz^ov^ok ^o-gy olyan gondolatokat, amelyekr^ol azt hiszem, hogy elvezetnek egy v^ort eredm^onyhez, azonban ahov^o el fognak vezetni, az egy zavaros, f^olre^ort^osekt^oul terhelt ^ollapot lesz.

Az anal^ogia t^orv^ony^onek ismerete lehet^o teszi, hogy ^olet^onk ^osszes jelens^og^ot, esem^ony^ot, megnyilv^onul^os^ot ne csak ^onmagukban l^ossuk egyoldal^oan ^os besz^ok^olten, hanem ^ogy tudjuk tekinteni, hogy ezek mind-mind megfelelnek a val^os^og m^ois szf^or^oinak is. ^ogy tud megval^osulni az, hogy az eg^osz vil^ogot, mint egy nagy jelrendszert tudjuk szeml^olni, l^otni, amelyb^ol sokkal t^obbet meg^ort^onk, mintha csak a mer^o ^osszer^os^og logikai elveit k^ovetn^o.

A gyakori bokar^ondul^os ^os a valamivel, valakivel kapcsolatban elk^ovetett t^oves gondolkod^os megfelel^ose csak egy egyszer^o p^olda volt. Ha szem^olyesen, tudatosan fejlesztj^ok az analogikus l^ot^osunkat ^os gondolkod^osunkat, akkor eljutunk oda, hogy sokkal bonyolultabb helyzetekben is felismerj^ok az alapvet^o megfelel^oseket. B^ormilyen bonyolult is legyen egy ^olethelyzet vagy egy sorshelyzet, ha az alapvet^o ^osszef^ogg^ost felismerj^ok, akkor m^or a megold^os kulcsa a kez^onkben van. Lehet, hogy eltart m^og egy j^o ideig a megold^os ^os sok er^otesz^o-t^ost k^ovetel t^ol^onk, de legal^obb tudjuk azt a fontos ir^onyjelz^out, amerre haladnunk kell. Ennek hi^ony^oban csak sodr^odn^onk a bonyodalmakban, ^ores ^os s^oket racion^olis magyar^ozatokkal h^oly^o-tve saj^ot magunkat ^os egym^ost.

Ez a metafizikai jelent^os^oge annak, hogy ismerj^ok a megfelel^os t^orv^ony^ot. Term^oszetesen, nem csak a t^orv^onyt kell ismerni, hanem magukat a megfelel^oseket is. Ez ut^obbiak ^ob^oc^oj^onek megismer^ose nem ^otk^ozik akad^olyba, p^old^oul az asztrol^ogia rengeteg analogikus ^osszef^ogg^ost k^o-n^ol, amelyek ugyan nem mindig ^ollj^ok meg a hely^oket, de egy kiindul^osi alapot mindenk^oppen adnak. A l^onyeg itt az, hogy mag^ot a megfelel^osekben, az anal^ogi^okban val^o gondolkozni tud^ost az ember elsaj^ot^o-t^osa, ^olet^oben gyakorolja ^os azokat az ^osszef^ogg^oseket, amelyeket helyesnek, ^olet^oben beigazol^odottnak tal^ol, saj^ot szellemi, lelki ^os testi eg^oszs^og^ore felhaszn^olhassa. Ezzel egy id^oben az ^osszer^o gondolkod^os^or^ol sem kell lemondania, a megfelel^o helyen ^os m^odon alkalmazott ^osszer^os^og ^os a megfelel^osekben val^o gondolkoz^os nagyon j^ol megf^ornek egym^os mellett.

Vizsg^oljuk meg az anal^ogia t^orv^ony^onek m^ois vonatkoz^osait is. L^othattuk, hogy nagyon szoros kapcsolatban ^oll ez a t^orv^ony azzal, hogy mik^oppen gondolkodunk a saj^ot ^olet^onk^ol, teh^ot saj^ot ^olet^onkkel kapcsolatos gondolkod^osm^odunkat jelen^o-ti meg. Azt is l^othattuk, hogy ^olet^onk^ol gondolkodhatunk csak mer^oben ^osszer^o vagyis line^oris-racion^olis m^odon, de gondolkodhatunk ^ogy is, hogy ezt a f^oldi val^os^ogot ^osszef^ogg^osebe hozzuk magasabb rend^o szellemi, lelki val^os^ogszf^or^okkal. V^og^ol arr^ol is volt sz^o, hogy a k^otf^ole gondolkod^osi m^od nem z^orja ki egym^ost.

A megfelelés tÁrványának a gondolkodással való megfelelése nem völetlen, hiszen ennek a tÁrványnek az asztrológiai analógiája a Merkúr bolygá. A klasszikus asztrológiában a Merkúr bolygá jelenti a gondolkodást, tÁbbek kÁzÁtt. Sajnos, csak a lineáris, racionális, horizontális logikát, az ez szerinti gondolkodást örtik leggyakrabban ezen, Á-gy márr magában az asztrológiai értelmezésben szÁklÁtÁkÁrÁsÁg alakul ki. Mert, csakugyan, a Merkúr a gondolkodást, a logikát jelenti- eddig nincs is semmi baj-, de azt is figyelembe kÁne venni, hogy a gondolkodást meghatározÁ logika Ás maga a gondolkodás lehet racionális, lehet analogikus, sÁut lehet egysÁges(egysÁglogika), amely a kÁt elÁbbit egyesÁ-ti. Mind a Merkúrhoz taroznak. A tÁny, hogy ma csupÁn a racionális logikai máveletekre redukÁlÁdott a Merkúr jelentÁstartomány, mág akkor sem fogadhatÁ el, ha csakugyan Á-gy nyilvánul meg az emberek ÁletÁben. Gondoljunk csak arra, hogy az asztrológiai princípiumoknak van egy fajta sorrendje is, amelyet nem kell ugyan mereven venni, de nem Árt figyelemmel kÁ-sÁrni. A Nap(fÁnyprincípium, Ártelem, Yang) Ás a Hold (centrális bÁlcsessÁg- vagyis szeretetprincípium, Yin) utÁn mindjÁrt a Merkúr kÁvetkezik, amely az elÁbbit kÁt erÁut ÁramlÁsba hozza. EzÁrt hozzÁk a Merkúr ÁsszefÁggÁsbe az ÁramlÁssal, kÁzvetÁ-tÁssel, mozgÁssal. Az Ártelem Ás a szeretet erÁui egysÁgben vannak Ás nem Állnak meg Ánmagukban, hanem ÁramlÁsba lendÁlnek, ezt az ÁramlÁst, mozgÁst fejezi ki a Merkúr. TehÁt itt sokkal tÁbbbrÁul van szÁ, mint merÁu racionális logika, mág akkor is, ha a racionális logikai is ebbe az analógiásorba tartozik.

Az alkÁ-miai máveletek kÁzÁl a szeparÁciÁ máveletÁvel van szoros kapcsolatban a megfelelés tÁrványe. SzeparÁciÁ annyit jelent, mint elkÁlÁnÁ-tÁs, megkÁlÁnbÁztetÁs. Itt ismÁt ÁriÁsi fÁlreÁrtÁsek vannak, mert sokan kizÁrÁlag a racionális logika szerinti megkÁlÁnbÁztetÁsre gondolnak, holott nem csak errÁul van szÁ. Ennek a fÁlreÁrtÁsnek, tÁbbek kÁzÁtt az is kÁszÁnhetÁ, hogy merÁu filozÁfiai logikai futamokat neveznek metafizikÁnak, sÁut a metafizika cÁ-m talÁlhatÁ egy-egy ilyen kÁnyv cÁ-mlapjÁn, s ha az ember beleolvass, ilyesmiket talÁl benne, hogy "szemantika", "logikai konstans", "pragmatikus interpretÁciÁ", "deduktÁ-v ÁrvelÁs", "jelentÁselmÁlet", "n-argumentum" stb. Ez nem máis, mint filozÁfiai logika, vagy a logika filozÁfiÁja, de semmi esetre nem metafizika. Nem arrÁl van szÁ, hogy ez rossz Ás elvetendÁ, hanem arrÁl, hogy maga a metafizika cÁ-m nem felel meg ennek, annÁl az egyszerű oknÁl fogva, hogy nem metafizika. Komoly, okleveles szerzÁruk, egyetemi professzorok Á-rjÁk az ilyen kÁnyveket, metafizika cÁ-men, csak Áppen azt nem tudjÁk, hogy amit Árnek nem metafizika. Ahhoz, hogy mi a metafizika, legalÁbb el kÁne olvasniuk Ás komolyan kellene venniÁk olyan igazi metafizikusokat, mint pÁldÁul RenÁ GuÁnon, vagy Hamvas BÁla.

MÁris adtam az imÁnt a megkÁlÁnbÁztetÁs, a szeparÁciÁ máveletÁrÁul. TehÁt nem csupÁn arrÁl van szÁ, hogy kinyitunk egy olyan kÁnyvet abban a hiszemben, hogy ez a metafizika Ás a kÁnyv lapjain haladva kÁvetjÁk vakon annak megkÁlÁnbÁztetÁ máveleteit, hanem márr a kÁnyvvel való elsÁ talÁlkozÁskor meg tudjuk kÁlÁnbÁztetni a kÁnyv tartalmÁt az igazi metafizikÁtÁl. AttÁl mág nyugodtan elolvashatjuk a kÁnyvet, sÁut talÁlhatunk benne szÁmunkra ÁrtÁkes informÁciÁt, de semmi esetre sem kÁvetjÁk el azt a tÁvedÁst, hogy valamit annak vÁljÁnk, ami nem az. TermÁszetesen, bizonyos elÁmiseretekre is szÁksÁg van ahhoz, hogy valamit valamitÁul meg tudjunk kÁlÁnbÁztetni Ás hogy ne keveredjenek Ássze a kÁlÁnbÁzÁu dolgok, hanem a nekik megfelelÁ helyre tudjuk tenni azokat. Az egysÁgben mindennek megvan a maga helye, szerepe, rendeltÁse. A fontos az, hogy tudjuk, hogy mi micsoda, tehÁt máis egyÁbtÁul megkÁlÁnbÁztetve, azzal Ássze nem keverve tegyÁk neki megfelelÁ helyÁre. Ez a helyes szeparÁciÁ. Rengeteg pÁldÁt lehetne az ember mindennapi ÁletÁbÁul merÁ-teni arra vonatkozÁlag, hogy milyen gyakran kÁlÁnbÁztet meg olyan dolgokat, amelyek lÁnyegÁben nem is kÁlÁnbÁzÁnek Ás milyen gyakran nem kÁlÁnbÁzteti meg azokat a dolgokat, amelyek kÁzÁtt lÁnyeges kÁlÁnbÁsÁg van. Ágy tÁmad az a nagy kavargÁs egy nagy rendezetlen halmazban, ahol kÁlÁnbÁzÁu tartalmak, megnyilvánulÁsok Ásszefolyanak, majd szÁtesnek, tovÁbb ÁzÁlnak

egyik állapotból a másikba. Ezek után nem is kell csodálkozni azon a fajta vakágon, amelyet egyes szellemi iskolák emlegetnek, a mai ember kapcsán. A tartalmak rendezetlen kavargásának áradatában nem is lehet más az ember, mint vak, mindaddig, amíg nem sejlik fel benne, hogy kell legyen itt egy magasabb rendű megfelelés is. Másként mondva, addig zavarban marad az ember- még akkor is, ha amőgy roppant eszes-, amő-g fel nem ismeri az analógia tőrványát. "Ami fent van, az megfelel annak, ami lent van. Ami lent van, az megfelel annak fent van."-rja a Tabula Smaragdina. Mirőul másra lenne szó, ha nem az analógia tőrványáról?

A földi életünk egy egyetemesebb szellemi valóságba van ígyazva. Azt, hogy életünk eseményeinek mi a felő, szellemi okója, a magasabb rendű valóság egyben a mőlyebb győkere, azt az analógia tőrványának a segőtsőgővel őrthetjük meg.

Az analógia tőrványát szokták mőg a kompenzáciő tőrványának is nevezni. Volt májarról szó, hogy ez a tőrvány szoros kapcsolatban áll a Merkőrral, az őramoltatással. Ez a tőrvány azt is kimondja, hogy a kőt alapvető lőterő, a szeretet ő az őrtelem, nem áll meg őnmagában, hanem őramlásba, mozgásba kezd. Ez az őramlás, mozgás jőtsződik le bennünk is. Ha helyesen őramoltatom- ő nem blokkólom- magamban ezt az őramlást, őgy őnmagamban, mint a kőzssőg, az egősz vilőg felő, akkor mindez megkompenzáldik, vagyis azzal egyőtt, hogy adok, kapni is fogok. Ezt mondja ki ez a tőrvány ő ez őrt nevezik a kompenzáciő tőrványának. Ha ezt a szeretet ő őny őramlást akadőlyozom magamban, mondjuk valamilyen őlőttan őncőlő szőndőkom miatt, akkor eltőrek attő az egyetemes előul, amit e tőrvány kimond. Hiőba akarom spekulálóv stratőgiőkkal előrni a cőlomat, ha az ezzel a tőrványal visszaőlek, vagyis ha eltőntorodok ettőul. Lehet, hogy előrem azt a cőlt, amelyhez olyan gőrcsősen ragaszkodtam, de másfelőul annőil tőbb vesztesőg őr. Nem őrtem, mi őrtá! Ha tudnőm a megfelelés ő az őramlás, a kompenzáciő tőrványát, akkor megőrtőm.

A kompenzáciő tőrványát az adok-kapok tőrványának is nevezik kőznapibb megfogalmazásban, s azt mondja ki pontosan az őramlás elve alapján, hogy minől tőbbet adok annőil tőbbet kapok vissza, ő annőil intenzővebb lesz az őramlás felőm is. Minől tőbb igaz informőciő, finom szeretet őramoltatok embertőrsaim ő a kőrnyezetem fele annőil tőbbet kapok vissza, s annőil gazdagabb ő vőlok őn magam is vőgső soron. Minden ember lelkiismeretőbe a kompenzáciő tőrványé bele van ő-rva, ez őrt becsőljő jobban azokat a dolgokat, amelyeket valamilyen formőban tudatosan megkompenzáltunk, amelyek őrt szemőlyes őldozatot hoztunk. Mindezeket jobban ő komolyabban is fogjuk tudni a jővőben hasznőlni, a magunk ő a kőrnyezetőnk fejlődőőre, őpőlőőre fordő-tani.

Fel kell ismernőnk, hogy alapján vőve a őny ő a szeretet megtestesőlősei vagyunk, isteni eredetőnk van ő isteni lőnyezet hordozunk őnmagunkban- földi életőnknek ez a legalapvetőbb megfelelés. Ezt a lőnyezetet kell hordozzuk, tovőbb vigők, őramoltassuk. Trőfősan szólvá őgy is mondhatnőnk, hogy a tiszta szeretet ő a tiszta őny őramoltatősa az egyedőli olyan őrtelmes vőllalkoző, amely megkompenzáldik, tehát nyeresőges szőmunkra-ő-me a kompenzáciő tőrványé, a legalapvetőbb megfelelés ismeretőben.